

Barbora Srncová, Petr Rajchert a jejich fenka Klga tvoří sebranou trojici

Docela nedávno si ho pořídili také herečka a výtvarnice Barbora Srncová (známá třeba jako Rampepurga ze seriálu Bylo nás pět) spolu s hercem, muzikantem a moderátorem Petrem Rajchertem, (kterého jste mohli vidět třeba v seriálu Život na zámku nebo ho znáte coby bývalého člena skupiny Chinaski). Kalkul s popularitou v tom však v jejich případě rozhodně nebyl. Oba měli ke zvířatům vztah odjakživa. Barbora období dětství a dospívání strávila především ve společnosti koček. Její maminka, známá malířka Emma Srncová, jim dlouho dávala přednost, posléze přišla na chuť také jezevčákům a zůstala jim věrná. Jiné plemeno psů dodnes neuznává.

Petr choval v dětství andulky, po vlastním psu dlouho pouze platonicky toužil. Zvířata ale má opravdu rád, a tak když se mu v loňském roce naskytla příležitost moderovat „gorilí“ reality show Odhalení, nezaváhal ani na vteřinu. S gorilí rodinkou se v průběhu natáčení sžil natolik, že za ní dochází dodnes, i když už vlastně nemusí. Když se takoví dva milovníci zvířat dali dohromady a založili společnou domácnost, bylo jen otázkou času, kdy si společně pořídí psa.

Proč volba padla zrovna na rhodeského ridžbeka?

Barbora: Žádná módnost v tom skutečně nehrála roli. Spíš neznalost. Já jsem byla v otázkách psích plemen natolik nevzdělaná, že jsme k ridžbekovi přišli vlastně omylem. Viděla jsem na procházce psa, který se mi strašně líbil, a měla jsem za to, že se jedná o ridžbeka. Okouzлил mě natolik, že když jsme se rozhodli spolu s Petrem si pořídít velkého psa, chtěla jsem jedinečně jeho. Až když jsme se dojeli podívat na štěňátka přímo do jedné chovatelské stanice, ke svému úžasu jsem zjistila, že ten „můj“ pes vypadal přece jen trochu jinak. Teprve zpětně jsme se dopídili, že se tehdy na procházce jednalo o maďarského ohaře, který má sice podobnou barvu, srst i stavbu těla jako ridžbek, ale přece jenom je to úplně jiné plemeno.

Ovšem ridžbekové teď pro změnu na-prosto okouzlili Petra - a protože se líbili

Od psa se učíme být rádi na světě

Rhodeští ridžbeci dnes patří k módním plemenům. Plemeno před dobou nedávno minulou zcela exotické a téměř neznámé se dokázalo rychle prosadit i u nás. Dnes se s ním naprosto běžně setkáváme na ulicích i v parcích, zalíbení v něm našly i mnohé známé osobnosti. Rhodeského ridžbeka má Marie Rottrová i Petr Rychlý, Iveta Bartošová i ministryně Dana Běrová.

Rozhovor s Barborou Srencovou a Petrem Rajchertem

i mně, rychle jsme se shodli. Potom jsme se už snažili nastudovat si o nich co nejvíce informací v literatuře a také u známých. Maminčinou přítelkyní je zpěvačka Marie Rottrová, která má ridžbeka už velmi dlouho, takže jsme ji navštívili a na všechno se dopodrobna vyptali. Mluvila o své fence v takových superlativech, že pokud v nás do té doby přežíval jakýkoliv stín pochybností ohledně výběru plemene, úplně se rozplynul. Volba byla jasná. Marie nám také doporučila chovatele, od kterých má svou fenku, takže jsme věděli, kam se obrátit. A udělali jsme dobře, s chovatelem jsme dodnes v čilém kontaktu, a protože to jsou zároveň veterináři, můžeme se na ně obracet vždy, když potřebujeme poradit.

Vy jste ale nebyla, co se týče držení psů, úplně začátečnicí.

Barbora: Moje maminka se kdysi dávno zbláznila do jezevčků a prohlásila, že jiné plemeno nesmí překročit práh našeho domu. Ona má stále jezevčika a také já jsem si, když se mi narodila dcera a dorostla do věku, kdy začala toužit po pejskovi, pořídila drsnostrou jezevčici Julču. Julča je fajn a máme ji moc rádi, na mně úplně visí, ale přece jenom - je to jezevčík: tvrdohlavý, zarputilý, svěřepý. Není s ní vždycky úplně snadné pořízení a ve vztahu k dětem se snaží prosazovat někdy až příliš. Když se k nám nastěhoval Petr, trochu s ní bojoval a ona s ním, což se projevovalo třeba i její nečistotností. Petr stále častěji mluvil o tom, že touží po „pořádném“ psu. Maminka byla zásadně proti a vyhrožovala, že jestli domů přivedeme jiného psa než jezevčika, bude se od něj distancovat, nebude nám ho hlídat a já nevím co ještě. Ale nakonec víceméně rezignovala. Přece jen - Maruška Rottrová je její kamarádka a ona nám domluvila návštěvu, která definitivně rozhodla o naší volbě. Koneckonců máme dvě oddělené domácnosti, a tak Kiguška k nám nakonec přece jen přišla.

Kiguška - to jméno je dost zvláštní, to je podle průkazu původu?

Petr: Ne ne, to jsme si vlastně vybrali dřív, než jsme věděli, jakému psu ho dáme. Byli jsme na dovolené v Egyptě a v restauraci, kam jsme chodili na jídlo, jsme se kamarádili s takovou kříženou dobrmankou, která se jmenovala právě Kiga. To jméno se nám líbilo a pro ridžbeka, který také pochází z Afriky, se nám zdálo jako dělané. Je přiměřeně exotické, ale přesto snadno vyslovitelné. A dá se i zdobňovat.

Nikdy jste nelitovali, že jste si vybrali ridžbeka?

Petr: Absolutně ne. Měl jsem o svém

Ridžbekové Petra naprosto okouzili

vysněným psu samozřejmě nějaké představy, ale musím říci, že Kiga je ve většině ohledů výrazně předčila. Tím, jak dokonale komunikuje, jak je chytrá, jak všechno chápe. Neuměl jsem si představit, že by pes dokázal být takovým parťákem. Někdy mi připadá, že to snad už ani není pes, spíš poločlověk. Hodně se jí věnuji, ale ona mi to oplácí. Když se podaří něco, co po ní chci, má obrovskou radost. Je společenská, ale taky dokáže rozlišovat mezi lidmi. A když je to zapotřebí, dovejde už i hlídat.

Barbora: Já jako výtvarnice na ní obdivuji ještě jednu věc: jak je nádherná. Nestále ji pozoruji, jak je krásná, ladná, jak se pohybuje. Dvojnásob to vynikne, když je ven-

ku, ve volné přírodě. Je to nečekané obohacení života i po této stránce.

Zvládnout tak velkého a silného psa, u kterého zůstává zachováno ještě mnoho přirozených instinktů, není jen tak. Zvláště když je to váš první pes této velikosti...

Barbora a Petr: Nejsme nezodpovědní majitelé. Od počátku jsme si uvědomovali, že ridžbek je pes, který musí poslouchat a být zvládnutý, jinak by to mohla být tragédie. Oba se snažíme s ní jednat důsledně, protože to je klíč k úspěšné výchově. Snad se nám to i daří. Nepouštíme ji do postele, nedovolujeme, aby skákala na křesla, nesmí obtěžovat hosty ani loudit u stolu. Je to právoplatný člen rodiny, ale musí nás uznávat jako autority. Jinak by to nešlo.

Takže při výchově jste nezaznamenali žádné problémy?

Barbora: Ale to víte, že všechno nebylo od začátku tak jednoduché, jak to teď může vypadat. Když k vám do rodiny přijde takový velký pes, kompletně vám to změní život. Je to opravdová revoluce v domácnosti. Všechno se najednou musí řídit podle něho. Od toho, že jsem se musela naučit pečlivě uklízet každou věc, protože Kiga se jinak zmocnila všeho, dokonce i vysoko nad zemí. Nikdy jsem neměla tak dokonale uklizenou kuchyňskou linku, jako když byla Kiguška malá. Dokázala totiž šplhat i po výškách. Protože jsme nechťeli, aby nám pes chodil do postele, a neměli jsme to srdce nechat ji samotnou naříkat, zpočátku jsme se střídali a spali s ní na zemi. Začali jsme trávit mnohem víc času venku, víc se pohybovat. Zkrátka Kiga od první chvíle úplně

Jezevčíce Julča a ridžbecka Kiga sdílejí společnou domácnost

Rozhovor s Barborou Srnovou a Petrem Rajchertem

**Kiga
dokonale
komunikuje
a všechno
chápe**

změnila životní styl celé rodiny. Ale myslím že k lepšímu.

Petr: Od začátku jsem se ujal role „vůdce smečky“ a také výcviku. I když máme zahradu, poctivě s Kigou chodím každý den ven. Máme to kousek do Krčského lesa, už jsme to tam prochodili křížem krážem. Také jsem získal spoustu nových psích přátel. Nejsem typ, který by se na ulici s každým dával do řeči, není pro mě lehké navazovat kontakt s neznámými lidmi, ale to se s Kigou změnilo. Diář se mi zaplnil lidmi od psů, řekl bych, že momentálně tam jsou ve výrazné převaze. S nimi si vždycky mám co říct, a je úplně jedno, co kdo dělá nebo kým je. Bavíme se jen o psech.

Protože jsem psa nikdy sám necvičil, pravidelně docházím na individuální hodiny k jedné zkušené cvičitelce psů. Výcvik se nám zatím daří, Kiga poslouchá. Trochu jsem se obával, zda nebude problém s přivoláním, přece jenom se jedná o původně

loveckého psa. Ale zatím se nám daří to zvládat. Kigu jsem zatím dokázal přivolat za všech okolností, dokonce i když se rozeběhne za zajícem, stačí zapískat na ultrazvukovou píšťalku a za chvíli je u mě. Ale abych to nezakřikl: zatím jí je teprve osm měsíců a než úplně dospěje, může se ještě přihodit leccos.

Barbora: Všichni máme Kigu moc rádi, dobře si rozumí i s devítiletou Emmou, ale s Petrem se vložene našli. Jsou spolu dokonale propojení.

Oba máte časově dosti náročná povolání. Když se točí v televizi nebo ve filmu, nikdo asi nehledí na to, že potřebujete jít domů, protože tam na vás čeká pes...

Barbora: Velkou výhodou je, že jsme na to dva, takže se můžeme zastoupit. Normálně chodím já s Kigou ven na hodinku ráno, když doprovázím dceru do školy, a Petr na dvě hodinky odpoledne nebo večer. Když Petr na konci loňského

roku den co den točil u goril, musela jsem péči o psa samozřejmě převzít z větší části sama. Příště to třeba zase bude naopak. Také máme děti, takže určitá pravidelnost v rodině být musí už kvůli nim. A Kiga má koneckonců k dispozici i zahradu. Zatím to zvládáme.

Petr: Když k nám Kiga přišla a já jsem na vlastní kůži zjistil, co všechno svědomitá péče o psa obnáší, byl to trochu šok. Říkal jsem si: tolik hodin denně, a tak to teď bude dalších patnáct let! Pod tíhou tohoto faktu člověk může buď začít kolabovat a pochybovat, nebo situaci přijmout jako pozitivní výzvu a obohacení života. Prostě to vzít z té lepší stránky. Zjistil jsem, že v lese s Kigou mi je úplně nejlíp. Nezažil jsem větší relax. Můžu být otrávený, vystresovaný, naštvaný na celý svět - a uplyne deset minut procházky, házím Kiguše klacky, obdivuji, jak ladně běhá, jak celá září, dýchám lesní vzduch, a najednou všechny problémy odplavou, začnu se na ně dívat z odstupu, zdají se mi malicherné.

Barbora: Nikdy v životě jsem neviděla tvora, který by byl tak šťastný, že žije. A stačí jí k tomu tak málo: mít nás ve své blízkosti, vyrazit na procházku do přírody, zadovádět si. Kiga je skutečným transformátorem energie, učí nás, jak být rádi na světě. Mám pocit, jako kdybychom se s ní vraceli do nějakého výchozího bodu, kde jsou důležité jen ty skutečně zásadní věci, ne všechny ty zběsilosti a zbytečnosti konzumního světa. Někde jsem četla výsledky jakéhosi výzkumu a tam psali, že lidé, kteří žijí se zvířaty, mají statisticky výrazně větší šanci být šťastní. Nevím, jak to měřili, ale v našem případě to rozhodně platí. *Rozmlouvala Lea Smrčková*

